

Sygn. akt II AKa 57/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marcin Kokoszczyński

Sędziowie: SA Dorota Rostankowska (spr.)

SA Rafał Ryś

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Tomaszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratura Okręgowej w G. S. K.

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2023 r.

sprawy

skazanego M. P., s. S., ur.(...) w C.

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 16 grudnia 2022 r., sygn. akt **II K 6/22**

I. zmienia zaskarżony wyrok łączny w ten sposób, że uchyla pkt I, II, III, IV;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok łączny w pozostałym zakresie;

III. na mocy art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk łączy orzeczone wobec M. P.:

- opisane w pkt. 18. części wstępnej kary jednostkowe 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Człuchowie z 17 września 2019r. w sprawie II K 86/19,
- opisaną w pkt. 19. części wstępnej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Człuchowie z 27 listopada 2019r. w sprawie II K 128/17,
- opisaną w pkt. 21. części wstępnej karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z 19 lipca 2021r. w sprawie II K 50/19,

i wymierza karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

IV. na mocy art. 577 k.p.k. i art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt. III. wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu M. P.:

- okres wykonania kary łącznej pozbawienia wolności od 25 listopada 2019r. godz. 19.20 do 24 marca 2020r. godz. 19.20 w sprawie II K 86/19 Sądu Rejonowego w Człuchowie,

- okres wykonania kary pozbawienia wolności od 22 września 2020r. godz. 19.20 do 21 marca 2021r. godz. 19.20 w sprawie II K 128/17 Sądu Rejonowego w Człuchowie,

- okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 50/19 Sądu Okręgowego w Słupsku od 26 stycznia 2019r. godz. 19.20 do 25 listopada 2019r., godzina 19.20 oraz od 24 marca 2020r., godzina 19.20 do 22 września 2020r., godzina 19.20 oraz okres wykonywania kary pozbawienia wolności od 14 stycznia 2022r. do 20 kwietnia 2023r.

przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. ustala, że w pozostałym zakresie wyroki opisane w punktach 18., 19. i 21. części wstępnej wyroku łącznego podlegają odrębnemu wykonaniu;

VI. na mocy art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego i objęcia nim kar orzeczonych wyrokami opisanymi w pkt. 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9., 10., 11., 12., 13., 14., 15., 16., 17., 20. i 22. części wstępnej wyroku łącznego;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. Kancelaria Adwokacka w S. 240 (dwieście czterdzieści) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej skazanemu w postępowaniu odwoławczym;

VIII. zwalnia skazanego od wydatków postępowania odwoławczego, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 57/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
1 CZĘŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok łączny Sądu Okręgowego w Słupsku z 16 grudnia 2022r. w sprawie II K 6/22

o.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Skazany	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		M. P.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Skazany	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	M. P.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.			

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp	Zarzuty	
	<p>I. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 85 k.k. w zw. z art. 38, art. 81 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielonych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układów w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz. U. z 2020 roku, poz. 1085) w zw. z art. 4 k.k.-poprzez jego błędną wykładnię i nieprawidłowe uznanie, iż połączenie kar prawomocnie orzeczonych, opisanych w punktach 21. i 22. a), b), c), d) wyroku oraz zastosowanie ustawy starej względem kar opisanych w punktach 18. i 19. było wobec skazanego korzystniejsze, pomimo że w realiach tej, konkretnej sprawy, połączenie kar wymierzonych w ramach wyroków opisanych w punktach 18, 19 i 21, wobec zastosowanej przez Sąd zasady częściowej absorpcji byłoby zdecydowanie korzystniejsze.</p> <p>względnie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>II. rażąca niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności przez orzeczenie jej w rozmiarze wynikającym z nadania nadmiernego znaczenia uprzedniej karalności skazanego i negatywnych opinii oraz niedocenia odbywania przez skazanego kary w systemie terapeutycznym i zamiaru skierowania go po uregulowaniu sytuacji prawnej do OT, pominięcia, że utrzymuje poprawne relacje ze współosadzonymi.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne</p>		
<p>Ad. I. Zarzut jest zasadny. Na wstępie wskazać należy, że Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego zaprezentowany w wyroku z 14 lipca 2020r. w sprawie V KK 188/19: „W sprawie o wydanie wyroku łącznego sąd odwoławczy może orzec po raz pierwszy karę łączną, gdy w pierwszej instancji został wydany zaskarżony apelacją wyrok łączny, orzekający karę na bazie określonych skazań oraz umarżający postępowanie na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie. Nie jest także wykluczone orzeczenie przez sąd odwoławczy kary łącznej w oparciu o skazania, które nie były podstawą orzeczenia kary łącznej przez sąd pierwszej instancji”. (tak też: wyrok Sądu Najwyższego z 3 marca 2021r. w sprawie II KS 1/21; Uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z 28 czerwca 2018r. I KZP 3/18).</p> <p>Sąd Okręgowy poczynił wnikliwe rozważania dotyczące tego jakie przepisy prawa winny mieć zastosowanie w przedmiotowej</p>		

sprawie. Dokonał również analizy różnych stanów prawnych obowiązujących na przestrzeni ostatnich kilku lat. Pominął w nich jednak możliwość połączenia kar jednostkowych wskazanych w apelacji, tj. określonych w pkt. 18, 19 i 21 części wstępnej zaskarżonego orzeczenia, co okazało się mieć zasadnicze znaczenie dla oceny, który stan prawny winien mieć zastosowanie w przedmiotowej sprawie. Rację ma bowiem skarżąca wskazując, że względniejszym dla skazanego będzie zastosowanie przepisów obecnie obowiązujących i połączenie węzłem wyroku łącznego kar jednostkowych orzeczonych w wyrokach opisanych w pkt. 18, 19 i 21 części wstępnej zaskarżonego orzeczenia. Sąd odwoławczy w pełni akceptuje rozważania Sądu I instancji co do tego, w jakich warunkach można wydać wyrok łączny na podstawie przepisów obowiązujących obecnie, przy uwzględnieniu treści art.4 § 1 kk. Pierwszy ze wskazanych wyroków jednostkowych – Sądu Rejonowego w Człuchowie w sprawie II K 86/19 został wydany 17 września 2019r.; wymierzono za nie dwie kary jednostkowe, każda po 3 miesiące pozbawienia wolności (pkt 18 części wstępnej zaskarżonego wyroku). Przed tą datą zostały popełnione czyny będące przedmiotem osądu w sprawach: Sądu Rejonowego w Człuchowie sygn. akt II K 128/17; wymierzono za nie karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 19 części wstępnej zaskarżonego wyroku łącznego) oraz Sądu Okręgowego w Słupsku sygn. akt II K 50/19; wymierzono za nie karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 21 części wstępnej zaskarżonego wyroku łącznego). Wobec powyższego, dolną granicą kary łącznej jest kara 4 lat i

7 miesięcy pozbawienia wolności (art.86 § 1 kk w brzmieniu aktualnie obowiązującym), górną zaś kara 5 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności (suma wszystkich kar jednostkowych; obecnie bowiem nie obowiązuje przepis art.86 § 4 kk, który przy wymiarze kary łącznej w wyroku łącznym nakazywał brać pod uwagę kary łączne orzeczone w wyrokach jednostkowych, jeżeli zostały wymierzone. Sąd Okręgowy, stosując przepisy obowiązujące między 1 lipca 2015r. a 24 czerwca 2020r. węzłem kary łącznej połączył kary orzeczone w wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku w sprawie II K 50/19 (4 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności) oraz karę łączną roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w wyroku Sądu Rejonowego w Chojnicach w sprawie II K 377/21. Mając w ten sposób możliwość orzeczenia kary łącznej pomiędzy 4 lata i 6 miesięcy a 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzekł karę łączną w wymiarze 6 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu Apelacyjnego rozważając, które przepisy w rozumieniu art.4 § 1 kk, są względniejsze dla skazanego należy mieć na względzie zarówno górną i dolną granicę możliwej do orzeczenia kary łącznej, ale również to, w jakim zakresie orzeczona kara łączna będzie jeszcze podlegała wykonaniu, innymi słowy, ile z orzeczonej kary łącznej skazany już odbył w ramach zaliczenia na jej poczet odbytych kar jednostkowych. Oczywiście rozważania te dotyczą sytuacji, kiedy kara łączna orzekana jest na podstawie przepisów obecnie obowiązujących, tj. takich które pozwalają na połączenie węzłem kary łącznej kar już przez skazanego odbytych. W realiach rozpoznawanej sprawy, spośród kar, które uległy połączeniu

mocą wyroku Sądu odwoławczego, skazany odbył już kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach: II K 86/19 i II K 128/17 Sądu Rejonowego w Człuchowie. Obecnie, od 14 stycznia 2022r. odbywa karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie II K 50/19 Sądu Okręgowego w Słupsku. Jeżeli ostałaby się kara łączna orzeczona przez Sąd I instancji, w dacie uprawomocnienia się tego wyroku (20 kwietnia 2023r.) skazany miałby jeszcze do odbycia okres 3 lat i około 5 miesięcy pozbawienia wolności (biorąc pod uwagę również okresy zaliczone na jej poczet w pkt. II zaskarżonego wyroku). Po zmianie zaskarżonego orzeczenia, w dacie wydania wyroku przez Sąd II instancji skazanemu do odbycia pozostało około 3 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny odniesie się jeszcze do tej kwestii w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela te poglądy orzecznictwa, które wskazują na konieczność – przy apelacji wniesionej jedynie na korzyść skazanego – zachowania zasad orzekania kary łącznej nie mniej korzystnych niż uczynił to Sąd I instancji. Oczywiście nie chodzi tu o zachowanie identycznej proporcji, ale o zbliżoną zasadę kształtowania kary łącznej (patrz: wyroki Sądu Najwyższego: z 23 stycznia 2019r. w sprawie V KK 516/18, z 11 kwietnia 2006r. w sprawie II K 208/05; postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2018r. w sprawie II KK 366/17). Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny łącząc wskazane wyżej kary orzeczone wobec skazanego w wyrokach jednostkowych orzekł karę łączną 5 lat pozbawienia wolności

uznając, że tak ukształtowana odpowiada sądowym dyrektywom wymiaru kar łącznych w wyrokach łącznych oraz zasadzie łączenia kar zastosowanej przez Sąd I instancji. Szersze rozważania na ten temat zostaną przedstawione w dalszej części niniejszego uzasadnienia, przy ocenie drugiego z zarzutów apelacyjnych.

Ad. II. Zarzut nie jest zasadny. Zmiana wymiaru kary łącznej dokonana w wyniku kontroli instancyjnej wyniknęła jedynie z tego, że Sąd odwoławczy objął węzłem kary łącznej inne skazania niż uczynił to Sąd I instancji. Okoliczności natomiast jakie wziął pod uwagę Sąd Okręgowy kształtując wymiar kary łącznej oraz zasada jej wymiaru (asperacja) zyskały pełną aprobatę Sądu II instancji.

Nie ma racji skarżąca twierdząc, że w realiach przedmiotowej sprawy kara łączna pozbawienia wolności winna zostać wymierzona na zasadzie absorbcji.

Jest to instytucja, która winna być stosowana wyjątkowo, gdy zarówno ilość jak i waga okoliczności za nią przemawiających przeważają zdecydowanie nad tymi, które zastosowaniu tej zasady sprzeciwiają się. Skarżąca w wywiedzionej apelacji wskazała na pozytywne aspekty zachowania skazanego (które również dostrzegł Sąd I instancji), całkowicie natomiast pomijając okoliczności świadczące zdecydowanie o braku podstaw do wymierzenia kary łącznej w oparciu o zasadę absorbcji. Sąd Okręgowy okoliczności te dostrzegł i przydał im należyłą wagę. Wobec braku szczegółowego odniesienia się przez skarżącą

do argumentacji Sądu Okręgowego zawartej na str.26-30 uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, wystarczającym będzie odwołanie się do niej i stwierdzenie, że Sąd odwoławczy w pełni ją akceptuje. Podkreślenia jedynie w tym miejscu wymaga, że nie ma racji skarżąca zarzucając Sądowi Okręgowemu nadanie nadmiernego znaczenia uprzedniej karalności skazanego. Odwołując się do własnego doświadczenia orzeczniczego Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie stwierdza, że rzadko zdarza się aby stosunkowo młoda osoba (skazany ma obecnie niespełna 36 lat) została już 22-krotnie skazana. Słusznie zatem Sąd Okręgowy zwrócił na to uwagę uznając, że świadczy to o znacznej demoralizacji skazanego, co z kolei jest jednym z czynników przemawiających przeciwko orzeczeniu kary łącznej na zasadzie absorpcji. Akcentowane zaś przez skarżącą poprawne relacje skazanego ze współsadzonymi nie mogą przesłaniać ogólnie negatywnej opinii o skazanym z zakładu karnego. Skazany bowiem nie uzyskał żadnego wniosku nagrodowego przy jednoczesnych wnioskach o wymierzenie kary dyscyplinarnej. Nie sposób również pominąć tego, że skazany nie zawsze zachowuje się w sposób regulaminowy, a w kontaktach z przełożonymi nie zawsze przestrzega obowiązujących przepisów. Wynika to z opinii o skazanym, której skarżąca nie kwestionuje.

Rozstrzygając w przedmiocie kary łącznej w stosunku do skazanego M. P., Sąd Apelacyjny miał na względzie sformułowane w orzecznictwie oraz w piśmiennictwie szczegółowe dyrektywy odwołujące się przede wszystkim do kryteriów charakteryzujących przedmiotowo-

podmiotowe związki między przestępstwami, za które kary podlegają łączeniu. Sąd wymierzając karę łączną powinien bowiem rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 2 lutego 2021r. w sprawie IV KK 426/20, z 15 maja 1990r. w sprawie IV KR 80/90). Im bowiem bliższy związek między czynami, tym bardziej wymiar kary łącznej powinien zbliżać się do zasady absorpcji, im zaś związek ten odleglejszy, tym bardziej wymiar kary łącznej powinien zmierzać w kierunku zasady kumulacji. Ustalając związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się czynów należy mieć na względzie przede wszystkim następujące okoliczności:

- liczbę popełnionych przestępstw - im większa, tym surowsza powinna być wymierzona za nie kara łączna (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 20 maja 2008r. w sprawie II AKa 129/08; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 października 2007r. w sprawie II AKa 183/07);

- jednorodzaowość albo podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 2 lipca 1992r. w sprawie II AKr 117/92; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 8 marca 2001r. w sprawie II AKa 59/01),

- czas popełnienia każdego z przestępstw, zwłaszcza ich bliskość (zwartość) czasową (zob.

postanowienie Sądu Najwyższego z 10 lutego 2021r. w sprawie III KK 5/21; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 8 marca 2001r. w sprawie II AKa 59/01; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 listopada 1998r. w sprawie II AKa 260/98; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 2 lipca 1992r. w sprawie II AKr 117/92),

- bliski związek miejscowy przestępstw (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 8 marca 2001r. w sprawie II AKa 59/01),

- powiązanie przestępstw wspólnym zamiarem lub ciągiem działań sprawcy (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 listopada 1998r. w sprawie II AKa 260/98),

- motywację sprawcy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 lutego 2021r. w sprawie III KK 5/21; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 2 lipca 1992r. w sprawie II AKr 117/92),

- rodzaj naruszonego dobra prawnego, zwłaszcza godzenie w zbliżone lub tożsame dobra prawne (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 stycznia 2005r. w sprawie II AKa 274/04; wyrok Sądu Najwyższego z 23 czerwca 1987r. w sprawie IV KR 55/86),

- liczbę i zbieżność osób pokrzywdzonych, zwłaszcza pokrzywdzenie kilkoma przestępstwami tej samej osoby (zob. Postanowienie Sądu Najwyższego z 10 lutego 2021r. w sprawie III KK 5/21; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 stycznia 2005r. w sprawie II AKa 274/04).

- przebieg procesu resocjalizacji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 12 lipca 2022r. w sprawie I KK 234/22; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 20 września 2018r. w sprawie II AKa 118/18; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 24 listopada 2016r. w sprawie II AKa 167/16; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 11 września 2014r. w sprawie II AKa 301/14; postanowienie Sądu Najwyższego z 27 lutego 2014r. w sprawie V KK 12/14)

Zważywszy z jednej strony na odległość czasową czynów, za które kary zostały objęte węzłem kary łącznej (nieco ponad rok i 8 miesięcy – od 13 maja 2017r. do 26 stycznia 2019r.), liczbę popełnionych przestępstw (cztery), ich różnorodność (wyrok łączny obejmuje skazania za przestępstwa z art.190 kk, art.216 kk, art.226 kk, art.157 kk, art.280 § 2 kk, art.275 kk, art.191 kk), różnorodność pokrzywdzonych, z drugiej zaś na bliski związek miejscowy (dwa wyroku dotycząc przestępstw popełnionych w C. (1), jedno – w C.) Sąd Apelacyjny wymierzył karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, opowiadając się za zastosowaniem zasady asperacji. Przy wymiarze kary łącznej Sąd Apelacyjny miał również wzgląd na prewencję indywidualną i generalną, o których mowa w art.85a kk, choć nie są to jedyne czynniki wpływające na wymiar kary łącznej (tak: wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 2021r. w sprawie IV KK 426/20). Co do pierwszej z nich, wysoki stopień demoralizacji skazanego nie pozwala na orzeczenie jej w niższym wymiarze. Sprzeciwia się temu również wzgląd na społeczne oddziaływanie kary. Kara

<p>łączna nie może bowiem stanowić instytucji premiującej sprawców, którzy wielokrotnie dopuszczali się przestępstw, gdyż stałoby to w oczywistej sprzeczności z funkcją prewencyjną kary zarówno w jej wymiarze indywidualnym, jak i ogólnym.</p>	
<p>Wnioski</p>	
<p>1. zmiana zaskarżonego wyroku przez połączenie kar wymierzonych w pkt 18,19,21 wyroku i obniżenie łącznej kary na zasadzie pełnej absorpcji, względnie</p> <p>2. zmiana zaskarżonego wyroku przez obniżenie łącznej kary na zasadzie pełnej absorpcji,</p> <p>3. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kosztów udzielonej pomocy prawnej z urzędu, gdyż nie zostały one pokryte ani w całości, ani w części, za obie instancje, a także zastosowanie rozproszonej kontroli konstytucyjności przepisów i zasądzenie kosztów według stawek dla reprezentacji skazanego z wyboru, powiększonej o należny podatek VAT,</p> <p>4. zwolnienie skazanego od obowiązku poniesienia wydatków w sprawie.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosków za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne.</p>	
<p>Ad.1. Zasadność zarzutów apelacyjnych w zakresie postulatu o połączenie kar wymierzonych w wyrokach opisanych w pkt. 18, 19</p>	

i 21 części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Niezasadność zarzutów apelacyjnych w zakresie postulatu o wymierzenie kary łącznej na zasadzie absorpcji.

Ad.2. Niezasadność zarzutów apelacyjnych.

Ad.3. Zasadność postulatu w zakresie zasądzenia kosztów obrony z urzędu udzielonej skazanemu w postępowaniu odwoławczym.

Ad.4. Istnieją podstawy do uwzględnienia tego wniosku, choć nie jest to wniosek apelacyjny, gdyż nie odnosi się do wyroku Sądu I instancji, a dotyczy stricte postępowania odwoławczego.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Nie dotyczy
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Zaskarżony wyrok poza częścią zmienioną.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Brak podstaw do zmiany.	

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1 Wyroki podlegające połączeniu oraz wymiar kary łącznej.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Częściowa zasadność zarzutów apelacyjnych. Jak w rubryce 3. niniejszego uzasadnienia.	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	Nie dotyczy # art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
Nie dotyczy	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
Nie dotyczy	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	

Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV. V. VI. VII.	<p>Na mocy art.577 kpk i art.63 § 1 kk na poczet orzeczonej w pkt. III. wyroku łącznego kary łącznej pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny zaliczył skazanemu M. P.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - - okres wykonania kary łącznej pozbawienia wolności od 25 listopada 2019r. godz.19.20 do 24 marca 2020r. godz. 19.20 w sprawie II K 86/19 Sądu Rejonowego w Człuchowie, - - okres wykonania kary pozbawienia wolności od 22 września 2020r. godz. 19.20 do 21 marca 2021r. godz. 19.20 w sprawie II K 128/17 Sądu Rejonowego w Człuchowie, • - okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 50/19 Sądu Okręgowego w Słupsku od 26 stycznia 2019r. godz. 19.20 do 25 listopada 2019r., godzina 19.20 oraz od 24 marca 	

2020r., godzina 19.20 do 22 września 2020r., godzina 19.20 oraz okres wykonywania kary pozbawienia wolności od 14 stycznia 2022r. do 20 kwietnia 2023r.

przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny ustalił, że w pozostałym zakresie wyroki opisane w punktach 18., 19. i 21. części wstępnej wyroku łącznego podlegają odrębnemu wykonaniu.

Na mocy art.572 kpk Sąd Apelacyjny umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego i objęcia nim kar orzeczonych wyrokami opisanymi w pkt. 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9., 10., 11., 12., 13., 14., 15., 16., 17., 20. i 22. części wstępnej wyroku łącznego.

Sąd Apelacyjny zasądził na rzecz obrońcy koszty obrony z urzędu w postaci opłaty wraz z podatkiem VAT albowiem koszty nie zostały uiszczone w całości, ani w części, złożono stosowny wniosek, zaś obrońca jest płatnikiem tego podatku. Podstawę rozstrzygnięcia stanowią art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze oraz § 2 pkt 1, § 4 ust. 1, § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w zw. z § 11 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Sąd Apelacyjny w całości popiera w tym zakresie stanowisko zawarte w orzeczeniach

Trybunału Konstytucyjnego i Sądu Najwyższego, zgodnie z którymi analiza statusu adwokatów i radców prawnych oraz ich roli w postępowaniu, w którym występują jako podmioty powołane z urzędu i zobowiązane do zastępstwa prawnego, prowadzi do uznania, iż różnicowanie ich wynagrodzenia poprzez obniżenie, w stosunku do wynagrodzenia, jakie otrzymaliby, gdyby występowali w sprawie jako pełnomocnicy z wyboru, nie ma konstytucyjnego uzasadnienia (wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 20 kwietnia 2023r. w sprawie SK 53/22, z 23 kwietnia 2020r. w sprawie SK 66/19, z 20 grudnia 2022r. w sprawie SK 78/21; postanowienie Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021r. w sprawie V KK 549/20). Sąd Apelacyjny nie akceptuje przy tym stanowiska co do tego, że opłaty w ten sposób określone powinny zostać dodatkowo powiększone o stawkę podatku VAT, które nawiązywałoby do regulacji zawartej a § 4 ust. 3 aktualnie obowiązującego rozporządzenia w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej przez adwokata z urzędu. Przede wszystkim w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z 22 października 2015r. nie zawarto przepisu będącego odpowiednikiem wskazanego wyżej § 4 ust. 3 rozporządzenia regulującego koszty nieopłaconej pomocy prawnej przez adwokata z urzędu, a więc nakazującego podwyższenie opłaty, o której mowa w ust. 1 i 2, o kwotę podatków od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności na podstawie przepisów o podatku od towarów

	<p>i usług. Ponadto, Sąd odwoławczy stwierdza, że podwyższenie stawki przyznanej jak dla obrońcy z wyboru, która zostałaby dodatkowo powiększona o kwotę podatku VAT, mogłoby stawiać obrońców z urzędu w uprzywilejowanej pozycji w stosunku do obrońców z wyboru, wobec których nie przewidziano obowiązku podwyższania stawek minimalnych o ten podatek. Wobec tego uznać należało, że przyznane wynagrodzenie dla obrońcy z urzędu, przy uwzględnieniu stawek przewidzianych dla obrońców z wyboru, a także mając na względzie treść § 4 ust. 3 rozporządzenia regulującego koszty nieopłaconej pomocy prawnej przez adwokata z urzędu, zawiera już uwzględnienie kwoty stawki podatku VAT.</p> <p>Sąd Apelacyjny zasądził na rzecz obrońcy koszty obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym mimo niestawiennictwa obrońcy na rozprawę przed Sądem II instancji, gdyż obrońca sporządzająca apelację została ustanowiona na etapie postępowania międzyinstancyjnego nie reprezentując skazanego przed Sądem I instancji.</p>	
1 Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
VIII.	<p>O wydatkach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.624 kpk i zwolnił skazanego od obowiązku ich ponoszenia obciążając nimi Skarb Państwa. Uznał bowiem, że w jego aktualnej sytuacji finansowej i w perspektywie odbycia wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności obciążanie go nimi stanowiłoby dla niego nadmierną uciążliwość.</p>

1PODPISY

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca skazanego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kara		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana